TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 12. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Lauksaimniecība — Regula (EK) Nr. 73/2009 — 7. panta 1. punkts, 10. panta 1. punkts, 121. pants un 132. panta 2. punkts — Šīs regulas īstenošanas akti — 2003. gada Pievienošanās akta spēkā esamība saskaņā ar LESD, kā arī nediskriminācijas, tiesiskās noteiktības, tiesiskās paļāvības aizsardzības un labas pārvaldības principi — Lauksaimniekiem piešķirto tiešo maksājumu modulācija — Apmēra samazināšana — Tiešā atbalsta līmenis, kas bija piemērojams dalībvalstīm Eiropas Kopienā sastāvā, kāds tas bija 2004. gada 30. aprīlī, un dalībvalstīm, kuras tai pievienojās 2004. gada 1. maijā — Nepublicēšana un pamatojuma neesamība

Lieta C-103/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (Viļņas Administratīvā apgabaltiesa, Lietuva) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 10. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 4. martā, tiesvedībā

Bronius Jakutis ,

Kretingalės kooperatinė ŽŪB

pret

Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos ,

Lietuvos valstybė ,

piedaloties

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ,

Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], kas pilda ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents), A. Prehala [*A. Prechal*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 25. februāra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – lietuviešu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *B. Jakutis* un *Kretingalės kooperatinė ŽŪB* vārdā – *E. Pranauskas* un *J. Sviderskis*, kā arī *I. Vėgėlė*, *advokatas*,

— Lietuvas valdības vārdā – *D. Kriaučiūnas, K. Anužis*, *R. Makelis*, *A. Karbauskas*, kā arī *K. Vainienė*, pārstāvji,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā – *E. Karlsson* un *J. Vaičiukaitė*, pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā – *H. Kranenborg* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 4. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 39. pantu, Akta par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (OV 2003, L 236, 33. lpp.; turpmāk tekstā – "2003. gada Pievienošanās akts"), II pielikuma 6. nodaļas A daļas 27. punkta b) apakšpunktu un Padomes 2009. gada 19. janvāra Regulas (EK) Nr. 73/2009, ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1782/2003 (OV L 30, 16. lpp., un labojums – OV 2010, L 43, 7. lpp.), 7. panta 1. punktu, 10. panta 1. punktu, 121. pantu un 132. panta 2. punktu, kā arī par Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta un 132. panta 2. punkta, šīs regulas labojuma, kas publicēts 2010. gada 18. februāra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, Komisijas 2012. gada 2. jūlija Īstenošanas lēmuma C(2012) 4391 *final*, ar kuru atļauj piešķirt valsts papildu tiešos maksājumus Lietuvā par 2012. gadu, un Komisijas 2011. gada 20. oktobra darba dokumenta DS2011/14/REV2 spēkā esamību.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *B. Jakutis* un *Kretingalės kooperatinė ŽŪB* (Kretingales lauksaimniecības kooperatīvā sabiedrība) un *Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos* (Lietuvas Lauksaimniecības ministrijas Valsts maksājumu aģentūra; turpmāk tekstā – "aģentūra"), kā arī *Lietuvos valstybė* (Lietuvas valsts) par Eiropas Savienības tiešo maksājumu modulāciju un papildu valsts tiešo maksājumu (turpmāk tekstā – "PVTM") samazinājumu prasītājiem pamatlietā 2012. gadā, kuri lūdz atlīdzināt viņu negūto peļņu.

Atbilstošās tiesību normas

2003. gada Pievienošanās akts

3 2003. gada Pievienošanās akta 9. pantā ir noteikts:

"Šā akta noteikumiem, kuru mērķis vai sekas ir tādu aktu atcelšana vai grozīšana, ko pieņēmušas iestādes, un kuri nav pārejas posma pasākumi, ir tāds pats tiesiskais statuss kā noteikumiem, ko tie atceļ vai groza, un uz tiem attiecas tādi paši noteikumi."

4 Saskaņā ar šī akta 23. pantu:

"Padome pēc Komisijas priekšlikuma un pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu ar vienprātīgu lēmumu var šajā aktā paredzētos noteikumus pielāgot attiecībā uz kopējo lauksaimniecības politiku [(KLP)], ja šādi pielāgojumi būtu vajadzīgi sakarā ar izmaiņām Kopienas tiesību aktos. Šādus pielāgojumus var veikt pirms pievienošanās dienas."

5 Šī akta 57. pantā ir noteikts šādi:

"1. Ja pirms pievienošanās pieņemtajos iestāžu aktos ir vajadzīgi grozījumi sakarā ar pievienošanos un ja vajadzīgie pielāgojumi nav paredzēti šajā Aktā vai tā pielikumos, tad šādus pielāgojumus veic atbilstīgi šā panta 2. punktā paredzētajai procedūrai. Šādi pielāgojumi stājas spēkā no pievienošanās dienas.

2. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma vai arī Komisija, atkarībā no tā, kura no šīm abām iestādēm pieņēmusi sākotnējo aktu, šajā nolūkā izstrādā vajadzīgos tekstus."

Regula (EK) Nr. 1259/1999

6 Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1259/1999, ar ko paredz kopīgus noteikumus tieša atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku (OV L 160, 113. lpp.), saskaņā ar tās 1. pantu attiecas uz maksājumiem, ko tieši piešķir lauksaimniekiem saskaņā ar KLP atbalsta shēmām un ko pilnīgi vai daļēji finansē Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa, izņemot tos maksājumus, kas paredzēti saskaņā ar Padomes 1999. gada 17. maija Regulu (EK) Nr. 1257/1999 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai un dažu regulu grozīšanu un atcelšanu (OV L 160, 80. lpp.).

7 Ar 2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 6. nodaļas A daļas 27. punkta b) apakšpunktu Regulā Nr. 1259/1999 tostarp tika iekļauti 1.a, 1.b un 1.c pants, kas attiecas uz atbalsta shēmām jaunajās dalībvalstīs.

8 Ar Regulas Nr. 1259/1999 1.a pantu tika ieviesta tiešo maksājumu shēma, kas jaunajās dalībvalstīs tika ieviesta pakāpeniski. Šajā pantā bija noteikts:

"Atbalsta shēmu ieviešana jaunajās dalībvalstīs.

Čehijas Republikā, Igaunijā, Kiprā, Latvijā, Lietuvā, Ungārijā, Maltā, Polijā, Slovēnijā un Slovākijā (turpmāk "jaunās dalībvalstis") tiešos maksājumus, ko piešķir atbilstīgi 1. pantā minētajām atbalsta shēmām, ievieš saskaņā ar turpmāk paredzēto pieaugumu tabulu, izsakot kā procentuālo daļu no šādu maksājumu apjoma, ko attiecīgajā laikā piemēro Kopienā un ko nosaka uz 2004. gada 30. aprīli:

— 25 % 2004. gadā,

— 30 % 2005. gadā,

— 35 % 2006. gadā,

— 40 % 2007. gadā

— 50 % 2008. gadā

— 60 % 2009. gadā

— 70 % 2010. gadā

— 80 % 2011. gadā

— 90 % 2012. gadā

— 100 % no 2013. gada.”

9 Ar Regulas Nr. 1259/1999 1.b pantu ir ieviesta vienotā platībmaksājuma shēma (turpmāk tekstā – “VPMS”), kuru jaunās dalībvalstis var īstenot, aizstājot tiešos maksājumus, kas tiek piešķirti saskaņā ar šīs regulas 1. pantā norādītajām atbalsta shēmām.

10 Regulas Nr. 1259/1999 1.c pants ļāva jaunajām dalībvalstīm piešķirt PVTM. Tā 1. punktā bija noteikts:

“Šajā pantā: “KLP veida valsts shēma” ir jebkāda valsts tiešo maksājumu shēma, kuru piemēro pirms jauno dalībvalstu pievienošanās dienas un atbilstīgi kurai piešķir atbalstu lauksaimniekiem par ražošanu, uz ko attiecas kāda no [Savienības] tiešo maksājumu shēmām, kuras uzskaitītas I pielikumā.”

11 Saskaņā ar šī panta 2. punkta pēdējo daļu:

“Kopējais tiešais atbalsts, ko lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs var piešķirt pēc pievienošanās un saskaņā ar atbilstīgajām [Savienības] shēmām, ieskaitot [PVTM], nepārsniedz tiešā atbalsta līmeni, ko lauksaimnieks būtu varējis saņemt saskaņā ar atbilstīgo [Savienības] shēmu, kuru attiecīgajā laikā Kopienā piemēro dalībvalstīm, un kas noteikts uz 2004. gada 30. aprīli.”

12 Regulas Nr. 1259/1999 1.c panta 4., 5. un 8. punktam bija šāda redakcija:

“4. Ja kāda jaunā dalībvalsts izlemj piemērot [VPMS], šī jaunā dalībvalsts var piešķirt valsts papildu tiešo atbalstu saskaņā ar nosacījumiem, kas izklāstīti 5. un 8. punktā.

5. Papildu valsts atbalsta kopapjoms katrā nozarē konkrētajā gadā, kad piemēro [VPMS], nepārsniedz katrai nozarei noteikto līdzekļu kopapjomu. Šis finansējums ir starpība starp:

— atbalsta kopapjomu attiecīgajā nozarē, kas izriet no attiecīgi 2. punkta pirmā vai otrā ievilkuma piemērošanas, un

— tiešā atbalsta kopapjomu, kas attiecīgajā jaunajā dalībvalstī tajā pašā nozarē būtu bijis pieejams attiecīgajā gadā atbilstīgi [VPMS].

[..]

8. Papildu valsts maksājumus vai atbalstu nepiešķir lauksaimniecības darbībām, uz ko attiecas kopīgā tirgus organizācija, uz kuru tieši neattiecas kāda no 1. pantā minētajām atbalsta shēmām.”

Regula (EK) Nr. 1782/2003

13 Padomes 2003. gada 29. septembra Regulas (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.), 10. pantā "Modulācija" bija noteikts:

"1. Visas to tiešo maksājumu summas, kas konkrētā kalendārajā gadā jāpiešķir lauksaimniekam konkrētā dalībvalstī, samazina par katru gadu līdz 2012. gadam par šādām procentuālajām daļām:

— 2005: 3 %;

— 2006: 4 %;

— 2007: 5 %;

— 2008: 5 %;

— 2009: 5 %;

— 2010: 5 %;

— 2011: 5 %;

— 2012: 5 %.

[..]"

14 Ar Padomes 2004. gada 22. marta Lēmumu 2004/281/EK, ar ko, ņemot vērā kopējās lauksaimniecības politikas reformu, pielāgo Aktu par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (OV L 93, 1. lpp.), Regulai Nr. 1782/2003 tika pievienots 143.a, 143.b un 143.c pants.

15 Ar Regulas Nr. 1782/2003 143.a pantu ir noteikts tāds pats pakāpeniskas tiešo maksājumu ieviešanas grafiks kā Regulas Nr. 1259/1999 1.a pantā, savukārt Regulas Nr. 1782/2003 143.b pantā bija noteikumi par VPMS.

16 Tāpat kā Regulas Nr. 1259/1999 1.c pants, arī Regulas Nr. 1782/2003 143.c pants ļāva jaunajām dalībvalstīm piešķirt PVTM, tā 2. punkta ceturtajā daļā arī bija noteikts, ka kopējais tiešā atbalsta, ko lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs var piešķirt pēc pievienošanās saskaņā ar piemērojamo tiešo maksājumu shēmu, apjoms, ieskaitot visus PVTM, nepārsniedz tiešā atbalsta līmeni, ko lauksaimnieks būtu varējis saņemt saskaņā ar atbilstīgo tiešo maksājumu shēmu, kas attiecīgi būs piemērojama Kopienas dalībvalstīm tādā sastāvā, kāds tas bija 2004. gada 30. aprīlī.

17 Ar Padomes 2004. gada 22. marta Regulu (EK) Nr. 583/2004, ar kuru groza Regulas (EK) Nr. 1782/2003, (EK) Nr. 1786/2003 par žāvētās rupjās lopbarības tirgus kopīgo organizāciju un (EK) Nr. 1257/1999 sakarā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanos Eiropas Savienībai (OV L 91, 1. lpp.), Regulā Nr. 1782/2003 tika pievienots 12.a pants.

18 Regulas Nr. 1782/2003 12.a panta 1. punktā bija noteikts:

"Uz jaunajām dalībvalstīm neattiecas 10. un 12. pants līdz tā kalendārā gada sākumam, kurā jaunajām dalībvalstīm piemērojamo tiešo maksājumu apjoms ir vismaz vienāds ar Kopienā piemērojamo maksājumu apjomu 2004. gada 30. aprīlī."

Regula Nr. 73/2009

19 Saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 preambulas 17. apsvērumu:

"Modulācijas rezultātā neto apjoms, ko maksā lauksaimniekiem jaunajā dalībvalstī, nedrīkstētu būt zemāks par apjomu, kas jāmaksā tādam pašam lauksaimniekam dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis. Tādēļ, tiklīdz modulāciju sāk piemērot lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs, samazinājuma likme nedrīkstētu pārsniegt starpību starp līmeni, kas noteikts pakāpeniskas ieviešanas posmā, un līmeni pēc modulācijas piemērošanas dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis. Turklāt modulācija būtu jāņem vērā, piešķirot [PVTM] tiem lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs, attiecībā uz kuriem modulācija jāpiemēro."

20 Saskaņā ar minētās regulas 2. panta d) punktu ar "tiešo maksājumu" saprot, ka ""tiešais maksājums" ir maksājums, ko piešķir tieši lauksaimniekiem saskaņā ar I pielikumā noteikto atbalsta shēmu".

21 Šīs pašas regulas 7. pantā "Modulācija" ir noteikts:

"1. Tiešo maksājumu summu, kas attiecīgajā kalendārajā gadā jāpiešķir lauksaimniekam un pārsniedz EUR 5000, katru gadu līdz 2012. gadam samazina par šādām procentuālajām daļām:

a) 2009. gadā par 7 %;

b) 2010. gadā par 8 %;

c) 2011. gadā par 9 %;

d) 2012. gadā par 10 %.

2. Attiecībā uz summu, kas pārsniedz EUR 300 000, 1. punktā noteiktos samazinājumus palielina par 4 %.

[..]"

22 Regulas Nr. 73/2009 10. pantā "Īpaši noteikumi modulācijai jaunajās dalībvalstīs" ir noteikts:

"1. Šīs regulas 7. pantu lauksaimniekiem jaunā dalībvalstī piemēro jebkurā kalendārajā gadā tikai tad, ja tiešo maksājumu līmenis, kas piemērojams minētajā dalībvalstī attiecīgajā kalendārajā gadā saskaņā ar 121. pantu, ir vismaz vienāds ar līmeni, ko piemēro dalībvalstīs, kuras nav jaunās dalībvalstis, ņemot vērā visus samazinājumus, ko piemēro saskaņā ar 7. panta 1. punktu.

2. Ja 7. pantu piemēro lauksaimniekiem jaunajā dalībvalstī, procentuālā daļa, ko piemēro saskaņā ar 7. panta 1. punktu, nepārsniedz starpību starp tiešo maksājumu līmeni, ko tiem piemēro saskaņā ar 121. pantu, un līmeni dalībvalstīs, kuras nav jaunās dalībvalstis, ņemot vērā visus samazinājumus, ko piemēro saskaņā ar 7. panta 1. punktu.

[..]"

23 Minētās regulas 121. pantā ir paredzēts:

"Jaunajās dalībvalstīs [..] tiešos maksājumus ievieš saskaņā ar turpmāk paredzēto pieaugumu shēmu, izsakot kā procentuālo daļu no šādu maksājumu apjoma, ko attiecīgajā laikā piemēro pārējās dalībvalstīs, izņemot jaunās dalībvalstis:

— 60 % 2009. gadā,

— 70 % 2010. gadā,

— 80 % 2011. gadā,

— 90 % 2012. gadā,

— 100 % no 2013. gada.

[..]"

24 Saskaņā ar šīs pašas regulas 132. panta 2. punktu:

"Jaunajām dalībvalstīm ir iespēja, saņemot Komisijas atļauju, papildināt tiešos maksājumus, piešķirot:

a) attiecībā uz visiem tiešajiem maksājumiem – līdz 30 procentu punktiem virs piemērojamā līmeņa, kāds attiecīgajā gadā minēts 121. pantā. [..] Regulas (EK) Nr. 1782/2003 IV sadaļas 7. nodaļā minētos tiešos maksājumus dalībvalstis var papildināt līdz 100 %. [..]

vai

b) i) attiecībā uz tiešajiem maksājumiem, kas nav vienotā maksājuma shēmas maksājumi, par 10 procenta punktiem palielinātu tāda tiešā atbalsta kopējo apjomu, ko jaunajā dalībvalstī lauksaimniekam attiecībā uz konkrētiem produktiem būtu bijušas tiesības saņemt 2003. kalendārajā gadā atbilstīgi KLP veida valsts shēmai. Tomēr attiecībā uz Lietuvu references gads ir 2002. kalendārais gads. [..]

ii) attiecībā uz vienotā maksājuma shēmu papildu valsts tiešā atbalsta kopapjoms, ko jaunā dalībvalsts var piešķirt konkrētā gadā, nepārsniedz piešķirto finansējumu. Šis finansējums ir starpība starp:

— KLP veida valsts tiešā atbalsta kopapjomu, kas būtu pieejams attiecīgajā jaunajā dalībvalstī 2003. kalendārajā gadā vai – attiecībā uz Lietuvu 2002. kalendārajā gadā, ikreiz palielinot par 10 procenta punktiem. [..] un

— attiecīgajai jaunajai dalībvalstij VIII pielikumā noteikto maksimāli pieļaujamo apjomu, ko vajadzības gadījumā koriģē saskaņā ar 51. panta 2. punktu.

Lai aprēķinātu pirmajā ievilkumā minēto kopapjomu, aprēķinā ietver valsts tiešos maksājumus vai maksājumu sastāvdaļas, kuras atbilst Kopienas tiešajiem maksājumiem, vai maksājumu sastāvdaļas, kas tika ņemtas vērā, saskaņā ar 40. pantu un 51. panta 2. punktu aprēķinot attiecīgajai jaunajai dalībvalstij noteikto faktisko maksimāli pieļaujamo apjomu.

Attiecībā uz katru konkrēto tiešo maksājumu jaunā dalībvalsts var izvēlēties piemērot šā punkta pirmās daļas a) vai b) apakšpunktu.

[..]"

25 Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļa sākotnēji bija šādā redakcijā:

"Kopējais tiešais atbalsts, ko lauksaimniekam jaunajās dalībvalstīs var piešķirt pēc pievienošanās un saskaņā ar atbilstīgiem tiešajiem maksājumiem, ieskaitot visus [PVTM], nepārsniedz tiešā atbalsta līmeni, ko lauksaimnieks no 2012. gada, saskaņā ar 7. pantu un kopā ar 10. pantu, būtu tiesīgs saņemt kā atbilstīgo tiešo maksājumu, kādu attiecīgajā laikā piemēroja dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis."

26 Šī tiesību norma tika labota visās oficiālajās valodās ar labojumu, kurš *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts 2010. gada 18. februārī un ir šāds:

"Kopējais tiešais atbalsts, ko lauksaimniekam jaunajās dalībvalstīs var piešķirt pēc pievienošanās un saskaņā ar atbilstīgiem tiešajiem maksājumiem, ieskaitot visus valsts papildu tiešos maksājumus, nepārsniedz tiešā atbalsta līmeni, ko lauksaimnieks no 2012. gada, saskaņā ar 7. pantu un kopā ar 10. pantu, būtu tiesīgs saņemt kā atbilstīgo tiešo maksājumu, kādu attiecīgajā laikā piemēroja dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis."

27 Regulas Nr. 73/2009 132. panta 4.–8. punktā ir noteikts:

"4. Ja jaunā dalībvalsts nolemj piemērot [VPMS], attiecīgā dalībvalsts var piešķirt papildu valsts tiešo atbalstu saskaņā ar 5. un 8. punktā minētajiem nosacījumiem.

5. Kopējo papildu valsts tiešo atbalstu gadā, kurā piemēro [VPMS], var ierobežot ar īpašu finansējumu katrai (apakš)nozarei, ar nosacījumu, ka šāds īpašs (apakš)nozares finansējums var attiekties tikai uz:

a) vienotā maksājuma shēmā apvienotiem tiešajiem maksājumiem; un/vai

b) 2009. gadā – uz vienu vai vairākiem tiešajiem maksājumiem, kas ir izslēgti vai ko var izslēgt no vienotā maksājuma shēmas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1782/2003 70. panta 2. punktu, vai uz kuriem var attiecināt daļēju īstenošanu, kā noteikts minētās regulas 64. panta 2. punktā;

c) no 2010. gada – uz maksājumiem vienu vai vairākiem tiešajiem maksājumiem, uz kuriem var attiecināt daļēju īstenošanu vai īpašu atbalstu, kā paredzēts 51. panta 2. punktā un 68. pantā.

Šis finansējums ir starpība starp:

a) atbalsta kopapjomu katrai (apakš)nozarei, ko veido, attiecīgi, 2. punkta pirmās daļas a) vai b) apakšpunkta piemērošana; un

b) tiešā atbalsta kopapjomu, kas attiecīgajā jaunajā dalībvalstī būtu pieejams par to pašu (apakš)nozari attiecīgajā gadā saskaņā ar [VPMS].

6. Jaunā dalībvalsts var noteikt, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem un pēc Komisijas atļaujas saņemšanas, piešķiramo papildu valsts atbalsta summas.

7. Atļaujā Komisija:

a) precizē attiecīgās KLP veida valsts tiešā maksājuma shēmas, ja piemēro 2. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu,

b) nosaka, līdz kādam lielumam var izmaksāt papildu valsts atbalstu, papildu valsts atbalsta likmi un, vajadzības gadījumā, tā piešķiršanas nosacījumus,

c) piešķir atļauju ar nosacījumu, ka tiek veikti visi koriģējumi, kas varētu būt vajadzīgi, pamatojoties uz KLP attīstību.

8. Papildu valsts atbalsta maksājumus nepiešķir par lauksaimnieciskām darbībām, par kurām dalībvalstīs, izņemot jaunās dalībvalstis, nav paredzēti tiešie maksājumi."

28 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 11. jūlija Regulu (ES) Nr. 671/2012, ar kuru groza Regulu Nr. 73/2009 (OV L 204, 1. lpp.), pēdējā minētajā regulā tika iekļauts 133.a pants "Pārejas posma valsts atbalsts", saskaņā ar kuru:

"1. [..] jaunajām dalībvalstīm, kas piemēro [VPMS], ir iespēja 2013. gadā piešķirt pārejas posma valsts atbalstu.

Izņemot attiecībā uz Kipru, šāda atbalsta piešķiršanai ir jāsaņem Komisijas atļauja, kas sniedzama saskaņā ar 5. punktu.

2. Pārejas posma valsts atbalstu var piešķirt lauksaimniekiem tajās nozarēs, attiecībā uz kurām saskaņā ar 132. un 133. pantu 2012. gadā bija atļauti [PVTM] un – attiecībā uz Kipru – valsts atbalsts.

3. Nosacījumi atbalsta piešķiršanai ir identiski tiem, ar kuriem saskaņā ar 132. un 133. pantu ir atļauta maksājumu piešķiršana attiecībā uz 2012. gadu.

[..]"

Regula (ES) Nr. 1307/2013

29 Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulas (ES) Nr. 1307/2013, ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 (OV L 347, 608. lpp.), 37. panta 3. punktā ir noteikts:

"Nosacījumi pārejas posma valsts atbalsta piešķiršanai ir identiski tiem, ar kuriem atļauj piešķirt maksājumus saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 132. panta 7. punktu vai 133.a pantu attiecībā uz 2013. gadu, izņemot maksājumu samazinājumu, kas izriet no 132. panta 2. punkta piemērošanas saistībā ar minētās regulas 7. un 10. pantu."

Regula (ES) Nr. 1310/2013

30 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1310/2013, ar ko nosaka konkrētus pārejas posma noteikumus par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA), groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1305/2013 attiecībā uz līdzekļiem un to sadalījumu 2014. gadam un groza Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1307/2013, (ES) Nr. 1306/2013 un (ES) Nr. 1308/2013 attiecībā uz to piemērošanu 2014. gadā (OV L 347, 865. lpp.), Regulā Nr. 73/2009 tika iekļauts 133.b pants "Pārejas posma valsts atbalsts 2014. gadā", kura 3. punktā ir noteikts:

"Atbalstu saskaņā ar šo pantu var piešķirt lauksaimniekiem nozarēs, kurām pārejas posma valsts atbalsts saskaņā ar 133.a pantu [..] tika piešķirti 2013. gadā."

Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 final

31 Īstenošanas lēmuma C(2012) 4391 *final* preambulas sestais apsvērums ir šāds:

"Komisija ir publiskojusi 2011. gada 20. oktobra darba dokumentu Tiešo maksājumu pārvaldības komitejai, kurā bija iekļauti detalizēti skaidrojumi saistībā ar veidu, kādā ir jāveic papildu valsts tiešo maksājumu samazinājums un tas jāpiemēro atsevišķām jaunajām dalībvalstīm 2012. gadā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 73/2009 132. panta 2. punktu." [Neoficiāls tulkojums]

32 Īstenošanas lēmumā C(2012) 4391 *final* ir šādi divi panti:

"*1. pants*

1. Par 2012. gadu Lietuvai ir atļauts piešķirt [VPTM] saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti tās 2012. gada 22. marta pieteikumā.

2. Apjoms, līdz kuram var izmaksāt [VPTM], un attiecīgā papildu valsts atbalsta likme ir noteikti šī lēmuma pielikumā.

3. Maksājumiem izmantojamais valūtas maiņas kurss ir tas, kas piemērojams atbilstoši [VPMS], kas ir paredzēta Regulas (EK) Nr. 73/2009 122. pantā piešķirtajiem maksājumiem.

4. Ja lauksaimniekam saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 73/2009 piešķiramā tiešo maksājumu summa, tostarp visi [VPTM], ir lielāka par EUR 5000, summa, kas ir 10 % no kopējās summas, kas ir lielāka par EUR 5000, ir atskaitīta no [VPTM], kas ir piešķiram[s] šim lauksaimniekam saskaņā ar šā lēmuma pielikumu. Samazinājumu palielina par 4 procentu punktiem, ja visu tiešo maksājumu, tostarp visu [VPTM], kopējā summa ir lielāka par EUR 300 000, taču samazinājums attiecas tikai uz to kopējās summas daļu, kas ir lielāka par EUR 300 000 un kuru veido [VPTM].

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Lietuvas Republikai."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

33 Kopš Lietuvas Republika ir pievienojusies Savienībai, Lietuvas lauksaimnieku ienākumu līmenis tiek uzturēts, izmantojot tiešos maksājumus, kuros ietilpst maksājumi, kas ir finansēti no Savienības budžeta, un valsts tiešie maksājumi, kas ir finansēti no attiecīgās valsts budžeta. Lietuvas Republika ir izvēlējusies VPMS. Saskaņā ar šo shēmu maksājumu aprēķina, atbalsta piešķiršanai sadalot attiecīgās valsts gadskārtējo finanšu piešķīrumu ar attiecīgo lauksaimniecības platību.

34 Saskaņā ar 2003. gada Pievienošanās aktu Savienības tiešie maksājumi Lietuvas un citu jauno dalībvalstu lauksaimniekiem ir pakāpeniski pieauguši. Tiem dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, izmaksāto tiešo maksājumu līmenis pilnā apmērā bija jāsasniedz tikai 2013. gadā. Līdz šim gadam jaunajām dalībvalstīm, saņemot Komisijas piekrišanu, bija tiesības piešķirt PVTM.

35 Iesniedzējtiesa norāda, ka 2003. gada Pievienošanās aktā noteiktais mērķis 2012. gadā dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, izmaksāto tiešo maksājumu līmeni sasniegt 90 % apmērā, Lietuvā nav sasniegts. Tas esot saistīts ar faktu, ka tiešie maksājumi tika veikti, pamatojoties uz konstatēto lauksaimniecības kultūraugu references ražību laikā no 2000. gada līdz 2002. gadam. Arī Lietuvas Republikas finanšu piešķīrums tiešo maksājumu veikšanai pilnā apmērā, to sadalot ar pamata platību, lai iegūtu tiešo

maksājumu par hektāru, esot ticis aprēķināts, balstoties uz šo pamatu. Līdz 2012. gadam references ražība tomēr esot būtiski pieaugusi un pamata platība esot konstanti palielinājusies. Tādējādi tiešo maksājumu apmērs par hektāru esot samazinājies.

36 2011. gada 20. oktobrī Komisija pieņēma darba dokumentu DS/2011/14/REV2, kurā bija precizēti noteikumi, saskaņā ar kuriem 2012. gadā atsevišķām jaunajām dalībvalstīm saskaņā ar Regulu Nr. 73/2009 bija jāpiemēro tiešo maksājumu modulācija un PVTM samazināšana. Tādējādi, pirmkārt, tiešie maksājumi, kas pārsniedza EUR 5000, principā tika pakļauti modulācijai. Otrkārt, saskaņā ar Īstenošanas lēmumu C(2012) 4391 *final* PVTM, kas tika izmaksāts Lietuvas lauksaimniekiem, tika piemērots 10 % samazinājums.

37 2012. gadā *B. Jakutis* un Kretingales lauksaimniecības kooperatīvā sabiedrība pieprasīja aģentūrai atbalstu par lauksaimniecības un citām platībām.

38 Attiecībā uz *B. Jakutis* aģentūra 2013. gada 5. jūnijā pieņēma lēmumu, saskaņā ar kuru, tā kā tiešo maksājumu, tostarp visu VPTM, kurus attiecīgā persona saņēma 2012. gadā, kopējais apjoms pārsniedza EUR 5000 (proti, 17 264 Lietuvas liti (LTL)), viņam bija piemērojams VPTM samazinājums.

39 Attiecībā uz Kretingales lauksaimniecības kooperatīvo sabiedrību aģentūra ar 2013. gada 22. maija lēmumu piemēroja modulāciju tiešajiem maksājumiem, kurus finansēja ELVGF, kā arī VPTM samazinājumu. Šai sabiedrībai izmaksāto tiešo maksājumu un PVTM kopējais apjoms pārsniedza EUR 300 000.

40 *B. Jakutis* un Kretingales lauksaimniecības kooperatīvā sabiedrība cēla iesniedzējtiesā prasību atcelt minētos lēmumus.

41 Prasītāju pamatlietā skatījumā, Lietuvā nebija nekāda juridiska pamata piemērot tiešo maksājumu modulāciju vai VPTM samazinājumu 2012. gadam. Tie apgalvo, ka saskaņā ar 2003. gada Pievienošanās akta noteikumiem, kamēr faktiski nav konstatēts, ka tiešo maksājumu līmenis un apjoms Lietuvas saimniecībām ir sasnieguši maksājumu līmeni un apjomu dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, Lietuvas saimniecībām piešķirtajiem tiešajiem maksājumiem nevar tikt piemērota modulācija saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 7. pantu un 10. panta 1. punktu.

42 Prasītāji pamatlietā uzsver, ka 2012. gadā tiešo maksājumu līmenis dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, bija augstāks nekā 90 % no tiešo maksājumu kopējā apjoma, savukārt bija matemātiski neiespējami, ka tas varētu pārsniegt 90 % no šī apjoma Lietuvā. Turklāt tiešie maksājumi, kas tiek finansēti no Savienības budžeta un kas Lietuvas lauksaimniekiem tika izmaksāti 2012. gadā, bija vairāk nekā divas reizes mazāki par tiem, kas tika saņemti dalībvalstīs, kuras nav jaunās dalībvalstis, un kas paši tika modulēti par 10 %. Kamēr neesot faktiski pierādīts, ka tiešo maksājumu apjoms un līmenis Lietuvas lauku saimniecībām sasniedz tādu pašu apjomu un līmeni kā dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, Lietuvas saimniecībām izmaksājamie tiešie maksājumi nevarot tikt modulēti un PVTM nevarot tikt samazināts.

43 Aģentūra norāda, ka tās kompetencē nav izvērtēt Lietuvas valdības dekrēta un, vēl jo vairāk, Komisijas lēmuma tiesiskumu.

44 Lietuvas valdība apstiprina prasītāju pamatlietā norādītos apstākļus, norādot, ka Komisija neesot veikusi nekādu izmeklēšanu, nedz arī sniegusi informāciju, kas apstiprinātu to, ka 2012. gadā tiešie maksājumi dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās dalībvalstīs bija vienādi. Darba dokumentā DS/2011/14/REV2 norādīto argumentu, saskaņā ar kuriem maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs esot sasniedzis maksājumu līmeni dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, pamatā esot Regulā Nr. 73/2009 norādīto procentu interpretācija.

45 Lietuvas valdība uzskata, ka liels skaits saimniecību dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, 2012. gadā saņēma mazāk nekā EUR 5000 tiešajos maksājumos un saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 7. pantu modulācija tiem nav piemērojama, jo tiem tika izmaksāti tiešie maksājumi pilnā apjomā. Sekas tam esot tādas, ka, ja modulācija tiktu piemērota tikai tām saimniecībām, kas tiešajos maksājumos saņem vairāk nekā EUR 5000, kopējo maksājumu dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, kopējais apjoms pārsniegtu 90 % no tiešo maksājumu kopējā līmeņa. Turpretī jaunajās dalībvalstīs visas saimniecības saņemtu tiešos maksājumus 90 % apmērā neatkarīgi no tā, vai saimniecībām izmaksājamie tiešie maksājumi pārsniedz vai nepārsniedz EUR 5000.

46 Iesniedzējtiesai ir šaubas par šīs situācijas atbilstību nediskriminācijas principam. Tā kā par vienu hektāru izmaksājamā summa jaunajās dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, atšķiroties objektīvu iemeslu dēļ, šīs valstu grupas esot dažādās situācijās un tādēļ pret tām neesot jāizturas vienādi, proti, piemērojot modulāciju identiskā veidā. Tādējādi Komisijai, pamatojoties uz rūpības un labas pārvaldības principiem, esot pienākums apkopot nepieciešamos faktiskos apstākļus, lai izmantotu tai uzticēto rīcības brīvību.

47 Šādos apstākļos *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (Viļņas Administratīvā apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Saistībā ar tiešo maksājumu līmeņa novērtējumu jaunajās dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punktu, to piemērojot kopsakarā ar minētās regulas 7. un 121. pantu:

a) Vai Regulas Nr. 73/2009 7. panta 1. punkts, to piemērojot kopsakarā ar minētās regulas 10. panta 1. punktu un 121. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka 2012. gadā dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, tiešo maksājumu līmenis, kas pārsniedz EUR 5000, ir 90 %?

b) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) daļu ir apstiprinoša, vai tas nozīmē, ka 2012. gadā tiešo maksājumu līmenis dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās Savienības dalībvalstīs nav izlīdzinājies atbilstoši Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta un 121. panta saturam un mērķiem?

c) Vai Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeigums (“ņemot vērā visus samazinājumus, ko piemēro saskaņā ar 7. panta 1. punktu”) un Komisijas darba dokuments DS/2011/14/REV2, kurā salīdzināšanas nolūkā ir noteikts cits tiešo maksājumu pamats, – jaunajās Savienības dalībvalstīs tiešo maksājumu līmeni nosaka, nepiemērojot modulāciju (90 % saskaņā ar šīs regulas 121. punktu), turpretī dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, piemēro modulāciju (100 % mīnus 10 % saskaņā ar minētās regulas 7. panta 1. punkta d) apakšpunktu), – ir pretrunā 2003. gada Pievienošanās aktam un Savienības tiesību principiem, tostarp tiesiskās paļāvības aizsardzības, labas pārvaldības, godīgas konkurences un nediskriminācijas principiem, kā arī LESD 39. pantā noteiktajiem KLP mērķiem?

2) Ņemot vērā Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta un 132. panta 2. punkta pēdējās daļas nobeiguma un Eiropas Savienības tiesību aktu, kas pieņemti uz to pamata, neatbilstību 2003. gada Pievienošanās aktam un atsevišķiem Savienības tiesību principiem:

a) Vai Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeigums (“ņemot vērā visus samazinājumus, ko piemēro saskaņā ar 7. panta 1. punktu”) un minētās regulas 132. panta 2. punkta pēdējās daļas nobeigums (“no 2012. gada, saskaņā ar 7. pantu un kopā ar 10. pantu”), kā arī Komisijas darba dokuments DS/2011/14/REV2 un Komisijas Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final*, kas ir pieņemti uz iepriekš minēto pantu pamata, ir pretrunā 2003. gada Pievienošanās aktam, kurā nav paredzēta tiešo maksājumu modulācija un

[PVTM] samazinājums jaunajām Savienības dalībvalstīm vai gads, sākot no kura tiek prezumēta tiešo maksājumu izlīdzināšanās jaunajās dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis?

b) Vai Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkts un 132. panta 2. punkta pēdējā daļa, kā arī Komisijas darba dokuments DS/2011/14/REV2 un Komisijas Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final*, ciktāl saskaņā ar to saturu un mērķiem, sākot no 2012. gada tiek veikta tiešo maksājumu modulācija un papildu valsts tiešo maksājumu samazinājums jaunajās Savienības dalībvalstīs, kuras saņem ievērojami mazāku atbalstu nekā dalībvalstis, kas nav jaunās dalībvalstis, ir pretrunā Savienības tiesību principiem, tostarp tiesiskās paļāvības, godīgas konkurences un nediskriminācijas principiem, un KLP mērķiem, kuri ir noteikti LESD 39. pantā, un it īpaši mērķim paaugstināt lauksaimniecības ražīgumu?

c) Vai grozījums Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā ("no 2012. gada, saskaņā ar 7. pantu un kopā ar 10. pantu"), kas tika izdarīts ar kļūdu labojuma procedūru (grozījums, ar kuru ir veiktas nevis tehniska rakstura izmaiņas, bet gan grozīts normas saturs pēc būtības – tiek pieņemts, ka tiešie maksājumi jaunajās dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, 2012. gadā izlīdzināsies), ir pretrunā Savienības tiesību principiem, tostarp tiesiskās paļāvības, tiesiskās noteiktības, labas pārvaldības un nediskriminācijas principiem?

d) Vai jēdzienam "dydis" ["apjoms" vai "līmenis" latviešu valodas redakcijā], kas ir lietots [Regulas Nr. 1259/1999] 1.c pantā, ir tāda pati nozīme kā Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā lietotajam vārdam "lygis" ["līmenis"]?

3) Vai Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final* un darba dokuments DS/2011/14/REV2, kuri nav publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* un kuri nav pamatoti (tie tika pieņemti, vienīgi pamatojoties uz pieņēmumu, ka 2012. gadā tiešo maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs un dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, būs izlīdzinājies), ir pretrunā 2003. gada Pievienošanās aktam un Savienības tiesību principiem, tostarp tiesiskās paļāvības, tiesiskās paļāvības aizsardzības un labas pārvaldības principiem? Ja tā, vai Īstenošanas lēmuma C(2012) 4391 *final* 1. panta 4. punkts ir jāatceļ kā pretējs Regulai Nr. 73/2009 un 2003. gada Pievienošanās aktam?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmā jautājuma a) un b) daļu

48 Pirmā jautājuma a) un b) daļā iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Regulas Nr. 73/2009 7. panta 1. punkts, 10. panta 1. punkts un 121. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "tiešā atbalsta līmenis, kāds piemērojams dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis" ir jāsaprot tādējādi, ka minētais līmenis 2012. gadā bija pielīdzināms 90 % no kopējā tiešo maksājumu līmeņa, un ka jēdziens "tiešo maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs" ir jāsaprot tādējādi, ka šis pēdējais līmenis 2012. gadā bija tāds pats kā līmenis dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis.

49 Ja uz šo jautājumu tiktu atbildēts apstiprinoši, tas nozīmētu, ka saskaņā ar minētās regulas 7., 10. un 121. pantu ir jāpiemēro modulācija tiešajiem maksājumiem, kas tiek izmaksāti lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs, un PVTM saskaņā ar minētās regulas 132. pantu.

50 Nav šaubu, ka ne tikai minētajiem lauksaimniekiem izmaksāto maksājumu apmērs 2012. gadā bija mazāks par daudzumu, kāds tika izmaksāts dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, bet šis apmērs arī atšķīrās abu dalībvalstu grupu ietvaros.

51 Tomēr Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkts, ar kuru tika izveidota saikne starp attiecīgajiem tiešo maksājumu līmeņiem šajās abās dalībvalstu grupās, norāda, ka, lai gan bija ievērojamas atšķirības starp tiešo maksājumu apmēriem katrā no šīm divām dalībvalstu grupām, tam neatbilstu kopēja līmeņa panākšana, aprēķinot vidējo no attiecīgajiem apmēriem, kopējs līmenis tika noteikts.

52 Tā kā Regulas Nr. 73/2009 10. un 121. pantā norādītajam "tiešā atbalsta līmenim, kāds piemērojams dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis", nav definīcijas Savienības tiesībās, šī frāze ir jāinterpretē, ņemot vērā tās kontekstu un Savienības likumdevēja mērķus (šajā ziņā skat. spriedumu *Szatmári Malom*, C-135/13, EU:C:2014:327, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atsauce uz minēto līmeni Savienības tiesībās tika ieviesta ar 2003. gada Pievienošanās aktu, lai regulētu pakāpenisku tiešo maksājumu ieviešanu jaunajās dalībvalstīs.

54 Šīs atbalsta shēmu pakāpeniskas, nevis tūlītējas ieviešanas jaunajās dalībvalstīs mērķis bija nepalēnināt lauksaimniecības nozares pārstrukturēšanu un, piešķirot nesamērīgus atbalstus, neizraisīt būtiskas ienākumu atšķirības un sociālo nelīdzsvarotību, salīdzinot lauksaimnieku un vispārējās sabiedrības ienākumu līmeni (šajā ziņā skat. spriedumus *Bábolna*, C-115/10, EU:C:2011:376, 34. punkts, un Polija/Padome, C-273/04, EU:C:2007:622, 69. punkts).

55 Lai gan no 2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 6. nodaļā ietvertā ieviešanas kalendāra izriet, ka lauksaimniekiem jaunajās dalībvalstīs izmaksājamie tiešie maksājumi joprojām atspoguļo noteiktu "piemērojamā līmeņa" dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, procentuālo daļu, to aprēķināšana tiek veikta pilnīgi autonomi.

56 Tādējādi minētajā 6. nodaļā tika noteikta pamata platība, savukārt gan maksimālie apmēri gadā, gan noteikumi, kas nosaka veicamos maksājumus VPMS, tika norādīti Regulā Nr. 1782/2003 pēc tam, kad tie tajā tika iekļauti attiecīgi ar Lēmumu 2004/281 un Regulu Nr. 583/2004.

57 Jāuzskata, ka jaunajās dalībvalstīs izmaksājamo tiešo maksājumu līmenis, kas bija jāsasniedz 2013. gadā, proti, paredzēto summu pilns apmērs, izmantojot 2003. gadam paredzētos atsauces datus, nedarbojas kā patiess tiešo maksājumu līmenis. Tādējādi arī Savienības likumdevējam nevis bija jānolīdzina nominālie līmeņi, bet gan jāsasniedz abstrakts līmenis pilnā apmērā, vienlaicīgi piekrītot tam, ka tas katrā dalībvalstī radīs atšķirīgus apmērus.

58 Protams, kā norāda iesniedzējtiesa, pamata platība Lietuvā kopš 2003. gada ir vairāk nekā dubultojusies, tādējādi samazinot tiešo maksājumu apmēru par hektāru. Tomēr šis apstāklis, kas attiecas tikai uz tiem tiešajiem maksājumiem, kas tiek individuāli izmaksāti katram lauksaimniekam, neietekmē ieviestā mehānisma darbību, ar kuru tiešo maksājumu maksimālais apmērs pakāpeniski tiek palielināts līdz pilnam apmēram.

59 Ņemot vērā, ka šādi noteiktā saikne starp attiecīgajiem tiešajiem maksājumiem izriet no 2003. gada Pievienošanās akta un tādējādi no primāro tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-413/04, EU:C:2006:741, 43. punkts), interpretējot Regulu Nr. 73/2009, tā ir jāuzskata par pašsaprotamu, ciktāl tā atspoguļo minētā pievienošanās akta II pielikumā iekļautos noteikumus.

60 Šādos apstākļos nevar atbalstīt iesniedzējtiesas norādīto un prasītāju pamatlietā un Lietuvas valdības atbalstīto argumentāciju, kuras mērķis ir apstrīdēt attiecīgi dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās dalībvalstīs piemērojamo tiešo maksājumu līmeņu vienlīdzību Regulas Nr. 73/2009 10. panta izpratnē tā fakta dēļ, ka modulācijas nepiemērošanas tiešajiem maksājumiem, kas ir mazāki par EUR 5000, sekas ir tādas, ka izmaksājamo tiešo maksājumu apmērs 2012. gadā dalībvalstīs, izņemot jaunās dalībvalstis, lai gan ir 10 % modulācija, ir ievērojami lielāks par 90 % līmeni no visiem tiešajiem maksājumiem, kas ir formāli jaunajās dalībvalstīs sasniegtais līmenis.

61 Tā kā piemērojamo tiešo maksājumu līmenis pirms modulācijas bija pilnā apmērā neatkarīgi no dažādās dalībvalstīs faktiski izmaksātajām summām, Regulas Nr. 73/2009 7. panta 1. punktā paredzētā vispārējā modulācija 10 % apmērā ir jāuzskata par samazinājumu šīs regulas 10. panta 1. punkta izpratnē, kas ir jāņem vērā, konstatējot piemērojamo tiešo maksājumu līmeņu līdzvērtību.

62 Turpretī, ja tiktu ņemta vērā šo aprēķinu nominālā ietekme, rastos ne tikai jautājums par lauksaimnieku skaitu, kuri saņem mazāk par EUR 5000 attiecīgi dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās dalībvalstīs, bet arī jautājums par ievērojamajām atšķirībām starp tiešo maksājumu apmēriem par hektāru, kas tiek attiecīgi izmaksāti, tādējādi padarot neiespējamu absolūta salīdzinājuma veikšanu starp šīs abās dalībvalstu grupās veikto maksājumu līmeni. Taču piemērojamā tiešo maksājumu līmeņa abstraktais kritērijs tika izvēlēts, lai izvairītos no šādiem apsvērumiem.

63 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmā jautājuma a) un b) punktu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 73/2009 7. panta 1. punkts, 10. panta 1. punkts un 121. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "tiešā atbalsta līmenis, kāds piemērojams dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis" ir jāsaprot tādējādi, ka minētais līmenis 2012. gadā bija pielīdzināms 90 % no kopējā tiešo maksājumu līmeņa, un ka jēdziens "tiešo maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs" ir jāsaprot tādējādi, ka šis pēdējais līmenis 2012. gadā bija tāds pats kā līmenis dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis.

Par pirmā jautājuma c) daļu un otrā jautājuma a) un b) daļu

64 Pirmā jautājuma c) daļā un otrā jautājuma a) un b) daļā iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeigums un 132. panta 2. punkta pēdējā daļa, Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final*, kā arī darba dokuments DS/2011/14/REV2 nav spēkā esoši.

65 Attiecībā uz darba dokumentu DS/2011/14/REV2 vispirms ir jānorāda, ka no Īstenošanas lēmuma C(2012) 4391 *final* preambulas sestā apsvēruma izriet, ka tas tika pieņemts, ņemot vērā šī darba dokumenta saturu. Šādos apstākļos šajā gadījumā pietiek izvērtēt minētā lēmuma spēkā esamību, jo nav jāveic atsevišķs minētā dokumenta spēkā esamības izvērtējums.

Saderība ar 2003. gada Pievienošanās aktu

66 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvoto 2003. gada Pievienošanās akta pārkāpumu iesniedzējtiesa uzskata, ka tas izriet no fakta, ka minētajā aktā nav paredzēta ne Savienības tiešo maksājumu modulācija, ne PVTM samazināšana jaunajās dalībvalstīs, tādējādi modulācijas piemērošana jaunajās dalībvalstīs 2012. gadā, proti, pirms tiek sasniegts tiešo maksājumu līmenis pilnā apmērā, izmantojot aplūkotās tiesību normas, esot pretrunā 2003. gadā noslēgtajam nolīgumam, saskaņā ar kuru tiešajiem maksājumiem minētais līmenis esot jāsasniedz 2013. gadā.

– Savienības tiešie maksājumi

67 Vispirms ir jāatgādina, ka Savienības tiešo maksājumu pakāpeniskai ieviešanai jaunajās dalībvalstīs nebija jāpanāk apmēru, kas attiecīgi tika izmaksāti dalībvalstīs, kuras nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās dalībvalstīs, līdzvērtība. Kā izriet no šī sprieduma 53. un 54. punkta, mērķis bija izvairīties no kaitējuma nodarīšanas lauksaimniecības nozarei jaunajās dalībvalstīs, bez pārejas posma ieviešot iepriekš noteiktu atbalsta līmeni katrai no šīm dalībvalstīm.

68 Ņemot vērā šo īpašo mērķi, ar 2003. gada Pievienošanās aktu ieviestajai shēmai principā nav pretrunā tas, ka jaunajām dalībvalstīm tiek piemērota vispārējas piemērojamības reforma, kāda ir modulācija, kuras mērķis ir uzlabot KLP darbību visās dalībvalstīs, panākot labāku līdzsvaru starp instrumentiem, kas ir izveidoti, lai attīstītu ilgtspējīgu lauksaimniecību, un dokumentiem, kuru mērķis ir veicināt lauku attīstību.

69 Ja ar 2003. gada Pievienošanās aktu netika noregulēts jautājums par modulācijas piemērošanu jaunajās dalībvalstīs, tad tas ir saistīts ar to, ka KLP reforma, ar kuru tika ieviesta modulācija, norisinājās vienlaicīgi ar sarunām par jauno dalībvalstu uzņemšanu. Kā norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 91. punktā, modulācija tika ieviesta ar Regulu Nr. 1782/2003 pēc tam, kad tika noslēgts 2003. gada Pievienošanās akts, un Regulas Nr. 1782/2003 12.a pants, kurā ir regulēta modulācija jaunajās dalībvalstīs, minētajā regulā tika ieviests ar Regulu Nr. 583/2004. Iespēja ieviest šādus grozījumus minētajās dalībvalstīs piemērojamajā Kopienas *acquis* tika skaidri paredzēta 2003. gada Pievienošanās akta 23. un 57. pantā.

70 Lai gan pamatlietā netiek apstrīdēta pati iespējamā jaunajās dalībvalstīs veicamo tiešo maksājumu modulācijas piemērošana, iesniedzējtiesa uzdod jautājumu par šīs piemērošanas nosacījumiem.

71 Šajā ziņā nav strīda par to, ka Regulas Nr. 1782/2003 12.a panta saturs ir pārņemts un precizēts attiecībā uz diviem aspektiem Regulas Nr. 73/2009 10. pantā. Tajā ir paredzēts, pirmkārt, ņemt vērā modulācijas ietekmi dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, lai konstatētu, ka tiešo maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs jau ir vismaz līdzvērtīgs līmenim, kas tiek piemērots [vecajās] dalībvalstīs. Otrkārt, no tā izriet, ka procentuālā daļa, kas ir jāņem vērā, veicot modulāciju otrajās valstīs, ir ierobežota ar attiecīgo tiešo maksājumu līmeņu atšķirībām.

72 Kā precizēts Regulas Nr. 73/2009 preambulas 17. apsvērumā, šī pēdējā noteikuma mērķis ir nodrošināt, lai modulācijas rezultātā neto apjoms, ko maksā lauksaimniekam jaunajā dalībvalstī, nebūtu zemāks par apjomu, kas jāmaksā tādam pašam lauksaimniekam dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis.

73 Kā Polijas valdība un Komisija pareizi norādīja savos rakstveida apsvērumos, saskaņā ar šo noteikumu modulācijas piemērošana 2012. gadā neizraisīja tiešo maksājumu samazināšanos mazāk par EUR 300 000, kas izmaksāti jaunajās dalībvalstīs tādēļ, ka atšķirība starp attiecīgajiem līmeņiem bija pielīdzināma nullei.

74 Turpretī modulācijas piemērošana 2012. gadā jaunajās dalībvalstīs veicamajiem tiešajiem maksājumiem gan izraisīja apmēru, kas pārsniedz EUR 300 000, samazināšanu par 4 %. Šāda samazināšana, protams, var palielināt ievērojamās atšķirības starp veicamajiem tiešo maksājumu apmēriem par vienu hektāru attiecīgi dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, un jaunajās dalībvalstīs. Tomēr sasniegtais minēto apmēru līmenis pēc šīs samazināšanas jaunajās dalībvalstīs joprojām bija ievērojami augstāks par līmeni, kas bija piemērojams dalībvalstīs, kuras nav jaunās dalībvalstis, kurās modulācija bija noteikta 14 %.

75 Tādējādi jāuzskata, ka Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs regulas 10. panta 2. punktu un preambulas 17. apsvērumu, veicina mērķi, ar kuru visās dalībvalstīs vēlējās panākt labāku līdzsvaru starp ilgtspējīgas lauksaimniecības attīstību un lauku attīstības veicināšanu – šīs mērķis ir iekļauts ar 2003. gada Pievienošanās aktu izveidotajā normatīvajā sistēmā.

76 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeigums, ciktāl tas ļauj piemērot Savienības tiešo maksājumu modulācijas shēmu visās dalībvalstīs 2012. gadā, izmantojot to, ka tiek ņemta vērā modulācijas dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, iedarbība, ir saderīgs ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

– PVTM

77 Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punktā ir paredzēts, ka kopējais tiešā atbalsta, ko lauksaimniekam jaunajās dalībvalstīs var piešķirt, apmērs, ieskaitot jebkādus PVTM, nepārsniedz tiešā atbalsta līmeni, ko šis lauksaimnieks, kopīgi piemērojot minētās regulas 7. un 10. pantu, būtu tiesīgs saņemt kā piemērojamo atbilstīgo tiešo maksājumu, kādu attiecīgajā laikā piemēroja dalībvalstīm, kas nav jaunās dalībvalstis.

78 Lai gan šis pārsniegšanas aizliegums Regulas Nr. 1259/1999 1.c pantā jau bija noteikts ar 2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 6. nodaļas A daļas 27. punkta b) apakšpunktu, prasība, ka šajā ziņā ir jāņem vērā modulācijas ietekme dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, tika noteikta tikai ar minētā 132. panta 2. punktu.

79 Šī prasība lika Komisijai uzskatīt, ka modulācija bija jāpiemēro PVTM, kas Lietuvā tika izmaksāti 2012. gadā.

80 Lai gan to pašu iemeslu dēļ, kas jau pamatoja to, ka tikai Savienības tiešajiem maksājumiem bija jāpiemēro modulācija saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeigumu, ir jāuzskata, ka modulācijas piemērošanas paplašināšana attiecībā uz visiem jaunajās dalībvalstīs lauksaimniekiem izmaksājamajiem tiešajiem maksājumiem principā ir saderīga ar 2003. gada Pievienošanās aktu, konkrētu šīs piemērošanas noteikumu, kas ir noteikti Īstenošanas lēmumā C(2012) 4391 *final*, likumības izvērtēšana ir jāveic, interpretējot Regulas Nr. 73/2009 132. pantu atbilstoši 2003. gada Pievienošanās aktam.

81 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisijas izsniegtā atļauja, no kuras ir atkarīga PVTM piešķiršana, saskaņā ar minētā panta 6. punktu ir atkarīga no attiecīgo maksājumu konkrētas un detalizētas izvērtēšanas, šīs izvērtēšanas posmi bija norādīti jau 1.c pantā, kas ar 2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 6. nodaļas A daļas 27. punkta b) apakšpunktu tika iekļauts Regulā Nr. 1259/1999. No šīs tiesību normas izrietēja, ka modulācijas piemērošanas nosacījumi bija atkarīgi no jaunās dalībvalsts izvēlētās maksājuma shēmas, proti, vienotā maksājuma shēmas vai VPMS.

82 Lai gan minētajā Regulas Nr. 73/2009 1.c pantā un 132. panta 2. punktā principā ir paredzēts jauno dalībvalstu kopums, no katra šo pantu 4. punkta izriet, ka jaunā dalībvalsts, kas piemēro VPMS, var piešķirt valsts papildu tiešo atbalstu saskaņā ar nosacījumiem, kas izklāstīti katra no minēto pantu 5.–8. punktā.

83 Saskaņā ar likumīgo pamatojumu no 2012. gada piemērot modulācijas shēmu jaunajās dalībvalstīs, ieskaitot, kā uz to norāda Regulas Nr. 73/2009 preambulas 17. apsvērums, attiecībā uz PVTM, Savienības tiešo maksājumu un PVTM kumulētā apmēra samazinājuma mehānisms ir jāpielāgo tikai Savienības tiešo maksājumu modulācijas mehānismam.

84 Tādējādi attiecībā uz minēto kumulēto apmēru samazinājums ir jāņem vērā tikai tad, ja modulācija ir piemērojama Savienības tiešajiem maksājumiem. Ciktāl saskaņā ar Regulas Nr. 73/2009 10. panta 2. punktu modulācija nav piemērojama maksājumiem, kas ir mazāki par EUR 300 000, samazinājumam nav jāietekmē arī PVTM.

85 Kā tika norādīts šī sprieduma 73. punktā, tā kā Regulas Nr. 73/2009 7. panta 1. punkts nav piemērojams jaunajās dalībvalstīs, tātad ir piemērojams tikai šīs regulas 7. panta 2. punkts un tādējādi ir piemērojams tikai samazinājums par 4 procenta punktiem apmēriem, kas pārsniedz EUR 300 000.

86 Nosakot modulācijas piemērošanu 2012. gadā attiecībā uz lauksaimniekiem, kuriem kopējais valsts un Savienības tiešo maksājumu apmērs ir starp EUR 5000 un EUR 300 000, ar Īstenošanas lēmumu C(2012) 4391 *final* nav ievērots paralēlisms starp tiešo maksājumu modulāciju un PVTM modulāciju.

87 No tā izriet, ka Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final* ir jāatzīst par spēkā neesošu.

Saderība ar norādītajiem vispārējiem principiem

88 Tā kā ir noteikta Īstenošanas lēmuma C(2012) 4391 *final* neatbilstība 2003. gada Pievienošanās aktam, vairs nav nepieciešams izvērtēt šī lēmuma saderību ar iesniedzējtiesas norādītajiem vispārējiem principiem.

89 Attiecībā uz Regulas Nr. 73/2009 10. un 132. pantu no iesniedzējtiesas lēmuma neizriet, kā šīs tiesību normas varētu apdraudēt norādītos Savienības tiesību principus, izņemot nediskriminācijas principu.

90 Attiecībā uz šo pēdējo principu tomēr ir jānorāda, ka, tā kā tas, ka lauksaimniecības situācija jaunajās dalībvalstīs ir pilnīgi atšķirīga no situācijas dalībvalstīs, kas nav jaunās dalībvalstis, neļauj veikt lietderīgu salīdzinājumu (spriedums Polija/Padome, C-273/04, EU:C:2007:622, 87. un 88. punkts), Regulas Nr. 73/2009 10. un 132. panta īpašās tiesību normas, kas atbilst likumīgajam pamatojumam no 2012. gada piemērot modulācijas shēmu jaunajās dalībvalstīs, neapdraud nediskriminācijas principu.

91 No iepriekš minētā izriet, ka uz pirmā jautājuma c) daļu un otrā jautājuma a) un b) daļu ir jāatbild, ka Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final* nav spēkā esošs, savukārt minēto jautājumu izvērtēšana nav atklājusi nevienu apstākli, kas ietekmētu Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeiguma un 132. panta 2. punkta pēdējās daļas nobeiguma spēkā esamību.

Par otrā jautājuma c) daļu

92 Otrā jautājuma c) daļā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļa redakcijā, kas izriet no labojuma, kurš *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēts 2010. gada 18. februārī, nav spēkā, ciktāl šis grozījums, veicot labojumu, tika izdarīts nevis kā tehniska rakstura izmaiņas, bet gan tika grozīts saturs pēc būtības.

93 Vispirms ir jāatgādina, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un ar tiesisko regulējumu, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītais mērķis (spriedums *Rosselle*, C-65/14, EU:C:2015:339, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Jānorāda, ka Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta labojums tika veikts visās oficiālajās Savienības valodās. Lai gan minētā 132. panta 2. punkta pēdējās daļas sākotnējā redakcijā 2012. gads bija minēts visās oficiālajās Savienības valodās, atsevišķu valodu redakcijās tas bija minēts šīs daļas sākumā, bet citās – minētās daļas beigās.

95 Lietuviešu valodas redakcija ietilpst pirmajā no šo valodu redakciju kategorijām, kurā gads bija minēts Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējās daļas pirms labojuma sākumā. Veiktais labojums ir šāds: proti, frāze "sākot no 2012. gada" tika izslēgta no šīs daļas sākuma un tika ieviesta starp frāzi "ieskaitot" un frāzi "saskaņā ar 7. pantu un kopā ar 10. pantu" minētās daļas beigās.

96 Kā Komisija pamatoti norādīja, 2012. gada pieminēšana Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējās daļas sākumā varēja likt domāt, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka pārsniegšanas aizliegums attiecās tikai uz 2012. gadu – šāda interpretācija nebūtu savienojama ar minētās tiesību normas mērķi.

97 Tādējādi ir jāuzskata, ka labojums, kas veikts ar 2010. gada 18. februārī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēto labojumu, ir tikai skaidrojoša korekcija, kas neietekmē attiecīgās tiesību normas piemērojamību.

98 Tādējādi uz otrā jautājuma c) daļu ir jāatbild, ka šī jautājuma izvērtēšana nav atklājusi nevienu apstākli, kas varētu ietekmēt Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējās daļas redakcijā, kas izriet no 2010. gada 18. februārī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētā labojuma, spēkā esamību.

Par otrā jautājuma d) daļu

99 Otrā jautājuma d) daļā iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai Regulas Nr. 1259/1999 1.c panta 2. punkta pēdējā daļā lietotajam jēdzienam "dydis" ("apjoms" vai "līmenis" latviešu valodas redakcijā), kas regulā tika iekļauts ar 2003. gada Pievienošanās aktu, ir tāda pati nozīme kā Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā lietotajam vārdam "lygis" ("līmenis" latviešu valodas redakcijā).

100 Vispirms ir jāatgādina, ka ar minēto 132. pantu būtībā ir paredzēti tādi paši noteikumi kā ar Regulas Nr. 1782/2003 143.c pantu, kurā, savukārt, ir pārņemti Regulas Nr. 1259/1999 1.c pantā norādītie pasākumi.

101 Attiecīgais jēdziens lietuviešu valodā, kas izmantots gan Regulas Nr. 1782/2003 143.c panta 2. punkta pēdējā daļā, gan Regulas Nr. 1259/1999 1.c panta 2. punkta pēdējā daļā, ir "dydis". Šis jēdziens tika grozīts tikai, pieņemot Regulu Nr. 73/2009, kuras 132. panta 2. punkta pēdējā daļā ir izmantots jēdziens "lygis".

102 Turpretī vairākās citās Regulas Nr. 1259/1999 1.c panta 2. punkta pēdējās daļas un Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējās daļas valodu redakcijās izmantotie jēdzieni būtībā ir palikuši tādi paši. Tas it īpaši attiecas uz spāņu, vācu, angļu, franču, itāļu un portugāļu valodu redakcijām.

103 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Savienības tiesību normas ir interpretējamas un piemērojamas vienveidīgi, ņemot vērā visu Eiropas Savienības oficiālo valodu redakcijas. Gadījumā, ja Savienības tiesību akta teksts dažādu valodu versijās atšķiras, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atkarībā no tā tiesiskā regulējuma vispārējās struktūras un mērķa, kurā šī tiesību norma ietilpst (spriedums *Ivansson* u.c., C-307/13, EU:C:2014:2058, 40. punkts).

104 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ne Regulas Nr. 73/2009 vispārējā struktūra, ne mērķis neliecina par labu tam, ka būtu jāveic atšķirīga interpretācija, salīdzinot ar iepriekšējiem tekstiem, atspoguļojot jēdziena "dydis" aizstāšanu ar jēdzienu "lygis". Gluži pretēji, šīs regulas preambulas 48. apsvērumā ir noteikts, ka "būtu jāsaglabā noteikumi [PVTM] piešķiršanai".

105 Tādējādi ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā izmantotās terminoloģijas lietuviešu valodas redakcijā grozījumi, salīdzinot ar terminoloģiju, kas izmantota attiecīgajos iepriekšējo regulu pantos, nemaina šīs daļas jēgu. Kā ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 142. punktā, šo secinājumu apstiprina tas, ka Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā ir pārņemti 2003. gada Pievienošanās akta II pielikuma 6. nodaļas A daļas 27. punkta b) apakšpunktā norādītie pasākumi.

106 Tādējādi uz otrā jautājuma d) daļu ir jāatbild tādējādi, ka Regulas Nr. 1259/1999 1.c panta 2. punkta pēdējā daļā lietotajam jēdzienam "dydis", kas regulā tika iekļauts ar 2003. gada Pievienošanās aktu, ir tāda pati nozīme kā Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā lietotajam vārdam "lygis".

Par trešo jautājumu

107 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final* nav spēkā esošs to iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar tā pamatojumu vai ar publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* neesamību.

108 Ņemot vērā, ka šī sprieduma 87. punktā tika konstatēts, ka minētais īstenošanas lēmums nav spēkā, uz šo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **Padomes 2009. gada 19. janvāra Regulas (EK) Nr. 73/2009, ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1782/2003, 7. panta 1. punkts, 10. panta 1. punkts un 121. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "tiešā atbalsta līmenis, kāds piemērojams dalībvalstīm, izņemot jaunās dalībvalstis" ir jāsaprot tādējādi, ka minētais līmenis 2012. gadā bija pielīdzināms 90 % no kopējā tiešo maksājumu līmeņa, un ka jēdziens "tiešo maksājumu līmenis jaunajās dalībvalstīs" ir jāsaprot tādējādi, ka šis pēdējais līmenis 2012. gadā bija tāds pats kā līmenis dalībvalstīs Eiropas Kopienā sastāvā, kāds tas bija 2004. gada 30. aprīlī;**

2) **Komisijas 2012. gada 2. jūlija Īstenošanas lēmums C(2012) 4391 *final*, ar kuru atļauj piešķirt valsts papildu tiešos maksājumus Lietuvā par 2012. gadu, nav spēkā esošs, savukārt prejudiciālo jautājumu izvērtēšana nav atklājusi nevienu apstākli, kas ietekmētu Regulas Nr. 73/2009 10. panta 1. punkta nobeiguma un 132. panta 2. punkta pēdējās daļas nobeiguma spēkā esamību;**

3) **minēto jautājumu izvērtēšana nav atklājusi nevienu apstākli, kas varētu ietekmēt Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējās daļas redakcijā, kas izriet no 2010. gada 18. februārī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētā labojuma, spēkā esamību;**

4) **Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1259/1999, ar ko paredz kopīgus noteikumus tieša atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku, 1.c panta 2. punkta pēdējā daļā lietuviešu valodas redakcijā lietotajam jēdzienam "dydis", kas regulā tika iekļauts ar Aktu par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā, ir tāda pati nozīme kā Regulas Nr. 73/2009 132. panta 2. punkta pēdējā daļā lietuviešu valodas redakcijā lietotajam vārdam "lygis".**

[Paraksti]